

Cuvinte roșii pe-albe foi

Sorina

Cuvinte roșii pe-albe foi

Târziu, cuvintele de-a valma
se rătăcesc printre-amintiri
și tot de-atâtea ori, aş spune,
însemne vii, din rațiune,
aduc tăcute rătăciri,
și strâns, se-adună palma.

Îți scriu acum Doamne,
iar pana albă o înmoi,
în sângele ce curge greu,
prin venele din trupul meu,
cuvinte roșii pe-albe foi,
ce par să mă condamne.

Ce notă mică am primit,
mai ieri pentru iubire!
Ce trist ai fost, când am căzut,
cu trup fragil, făcut din lut,
în cea mai cruntă prăbușire!
Ce tare, Doamne te-am uimit!

Dar Tu nu mi-ai spus, nicicând,
că sufletul ce este-n mine,
din trupul ăsta, mult prea greu
ce se credea un semizeu,
e cu-mprumut, e de la Tine
și nu am voie să mi-l vând.

Am înțeles abia acum,
că la sfârșitul unui drum,
ce am primit, cu împrumut,
e sufletul ce m-a durut,
cândva, în tristă căutare
și trebuie să-l fac să zboare!